

sket i en række tilfælde, hvor der er indtruffet skade på dambrug.

Forslagets § 5 svarer med en redaktionel ændring til nugældende § 5, stk. 1, som ændret ved lov nr. 171 af 3. maj 1963. Dog har man udeladt ordene „jfr. dog om spildevand stk. 2 og 3“ for, at forbudsbestemmelsen også kan anvendes i de tilfælde, hvor giftstoffer og lignende udledes gennem spildevandsanlæg eller som bestanddel af spildevand.

I forslag til § 5 a og § 5 b har man — efter at afløb fra ensilage- og æblebeholdere i 1963 er henført til § 5, stk. 1 — desuden søgt at dele de øvrige former for spildevand i to grupper. Den ene (§ 5 a) omfatter spildevand fra samlede bebyggelser og erhvervsvirksomheder, som normalt vil medføre fare for „væsentlig forurening“. I disse tilfælde bør der altid forelægges sag for vandløbsretterne, inden afledningen iværksættes, og retterne vil ikke derved blive belastet med et uoverkommeligt antal sager. I denne første gruppe er endvidere medtaget afløb fra brunkulslejer, hvilket afløb kan være skadeligt for fisk, og afløb fra dambrug, fordi dette vand på grund af det meget store indhold af næringsstoffer som regel medfører en forøget grødevækst i recipienten til skade for dennes vedligeholdelse, som bør afhjælpes ved erlæggelse af et passende bidrag til vandløbets vedligeholdelse.

I den anden gruppe (§ 5 b) samles de resterende former for spildevand, som omfattes af den nugældende § 5, stk. 2 og 3. Disse er formentlig i almindelighed af mindre forurenende karakter og vil på den anden side kunne give anledning til mange sager for vandløbsretterne; det findes derfor forsvareligt at opretholde den hidtidige ordning for disses vedkommende. Det forudses dog i § 5 a, stk. 2, at lokale forhold kan gøre det påkrævet i lokale bestemmelser som sundhedsvedtægter eller vandløbsregulativer samt vandløbsretternes kendelser om rensningsanlæg m. v. at fastsætte, at også de i § 5 b omhandlede former for spildevandsafledning kun må foretages efter indhentet godkendelse af vedkommende vandløbsret, svarende til den ordning, som gælder efter den nugældende lovs § 5, stk. 3.

Udtrykket „samlet bebyggelse“ foretrækkes frem for „sammenhængende bebyggelse“, idet sidstnævnte udtryk lader formode, at det kræves, at bebyggelsen skal have karakter af en gade med sammenbyggede huse, hvilket efter forholdene nu med omfattende parcelhusbebyggelser vil give § 5a for begrænset og § 5b for stort område.

I overensstemmelse med den tekniske udvikling, der har fundet sted siden vandløbslovens gennemførelse, foreslås det i § 5 b, stk. 2, slået fast, at w.c.-

afløb følger samme regler som andet husspildevand.

I spildevandskommissionens betænkning side 99 ff. er optrykt en række forslag, der blev fremsat af fiskeriets repræsentanter i kommissionen. Et af disse ville medføre, at afløb fra møddinger til vandløb ubetinget forbydes. Landbrugets repræsentanter protesterede herimod under henvisning til de betydelige driftsmæssige vanskeligheder et sådant forbud ville medføre for landbrugerhvervet.

Under hensyn til at afledning af møddingsvand vil medføre ansvar efter § 5 stk. 1, nr. 4, hvis afledningen forvolder skade, har man ikke fundet det nødvendigt at medtage møddinger i den ubetingede forbudsbestemmelse i § 5, stk. 1, nr. 3.

På den anden side har man næret betænkelighed ved at følge spildevandskommissionens forslag om i § 5 b, stk. 2, at medtage afløb fra møddinger sammen med andet afløb fra landbrugsbedrifter, som det i visse tilfælde er tilladt at aflede til vandløbene.

Bestemmelsen i § 5 c er en forenkling af den gældende lovs § 5, stk. 4, der indeholder to definitioner på, hvad loven forstår ved spildevand.

Til nr. 9 (§ 7).

Ved den nye formulering af § 7 tilstræbes en fordeling af kompetencen mellem landvæsenskommissioner og landvæsensnævn, svarende til den ordning, der efter retsplejelovens §§ 224 og 225 gælder for kompetencefordelingen mellem landsretter og underretter. Det har været overvejet, om der for vandløbslovens område er behov for tillige at have en bestemmelse svarende til retsplejelovens § 234, hvorefter parterne i et vist omfang kan vedtage at lade en sag behandle ved underret, selv om den ifølge de almindelige regler ikke henhører under denne. Da vandløbssager ofte vedrører en stor, undertiden en på forhånd ubestemt, kreds af lodsere og muligt interesserede, har man ment, at praktiske grunde taler imod en sådan ordning.

§ 7, stk. 2, 2. pkt., svarer til den gældende ordning.

Bestemmelsen i § 7, stk. 2, sidste punktum om vandforsyningsinteresser svarer til § 13, stk. 1, i lov nr. 54 af 31. marts 1926 om vandforsyningsanlæg. Ved revisionen af denne lov har man fundet det lovteknisk rigtigst at foreslå denne bestemmelse overført til vandløbsloven. Der henvises i denne forbindelse til bestemmelsen i § 26, stk. 3, i lov om landvæsensretter, der giver vejledning om den fortsatte behandling af hovedsagen for den ordinære landvæsenskommission.

Om de forhold og erstatningssager, der efter den foreslåede affattelse af § 7, stk. 3, ikke er henlagt til landvæsensnævnens kompetence, bemærkes: